

Та утиде на край земя на църно-то моря,
Да си види и фейска краля,
Що чѣлякъ е и той на земя-та,
Та ся сички отъ него боетъ? 315

Лю що си отиде на църно-то моря,
Църноморски Юди гу посрещъ посрешнаха;
Орфенъ си имъ вели отговори:
Богъ помагай ви църноземски Юди!
Дека седи ваша фейска краля? 320

Искамъ него да си видамъ,
Чи сме много побратими.
Далъ ти Богъ добро, Орфенъ младъ свирелжія!
Що та врагъ тукъ нанесе,
Да погубишъ тоя първо любо, 325

Тоя първо любо, ясно сонце,
За коя си только земя изходилъ.
Фейска краля ни е поржчка поржчалъ,
Лю егá презъ тука минемъ,
Тоя любо да си земеме, 330

Да я откараме на негова столнина,
На него изметъ да си чини;
Немой ты со нея фалба да ся фалишъ,
Чи си за нея устрѣлилъ до двѣ змии.
Орфенъ какъ си чю грабна свирка во рѣки, 335

Да засвири пѣсна желовита,
Дано Юди со пѣсна си умае,
Немой любо да му заматъ:
Той си свирка свири,
Я Юди му ся присмивать, 340

Отговори първа Юда:
Свири, Орфенъ, свири лю колко искашъ,
Назе ты не можешъ да умаетъ.